

Søger De ensomheden, skal De hverken drage til de svenske skove eller til den jyske hede. Da skal De meget hellere tage ind på et af de store københavnske museer, hvor kulturen henligger i dødens stilhed og mild naftalinduft. – Sådant skrev journalisten Lise Nørgaard for nogle måneder siden i Politiken, og hun fortsatte med at opregne de sørgeligt velkendte klagemål: for korte og forkerte åbningstider, manglende forklaring til de udstillede genstande, ingen cafeteria, intetsteds at sidde ned – og så videre.

Rigsantikvaren svarede, at han i hovedtrækkene kunne give Lise Nørgaard ret, og at man aldrig kan komme til at betjene publikum på rette måde, før der bygges et nyt, hensigtsmæssigt Nationalmuseum. Nu har Lise Nørgaard nok anlagt et ret ensidigt syn på de københavnske museer, men tilbage bliver dog den bekendte fornemmelse over for de institutioner, foreninger og andre organisationer, der varetager det historiske arbejde: er de ikke stivnet en lille smule?

Organisationerne er nødvendige, og de udfører et stort og fortjenstfuldt arbejde, men har man først fundet en arbejdsform, der synes at give resultater, er det fristende let at køre videre i denne skure. Svigter omverdenens interesse, klager man over manglende bevillinger (ofte med rette) eller man bliver vred på samme omverden (med mere tvivlsom ret). Man kunne da eventuelt spørge sig selv: er vores organisationer tilstrækkeligt smidige og tidssvarende?

Historikere skulle bedre end andre kunne forstå, at tiderne skifter. Museer, amtsårbøger og foredrag kan ikke være i 1967, som de var i 1917. Vi må indstille os på den tilværelse, vi møder i dag, og vi må indrette vore organisationer derefter. Selv om vi måske skal bruge utraditionelle metoder.

At noget sådant kan lykkes, viser en artikel der stod i »Ungdom og Idræt« omtrent samtidig med det nævnte angreb på Nationalmuseet. Artiklen bærer den lovende overskrift: 5000 mennesker til hjemstavnsarrangement i Limfjordshallen. Det, der – på 1½ dag – trak så mange mennesker fra en tyndt befolklet egn, var et forsøg på at skildre livet i Skodborg-Vandfuld herreder før og nu. Arrangementet var bygget op i 3 afsnit: udstillinger, demonstrationer og optrin.

Udstillingerne viste egnens erhverv, håndarbejder, fag- og skønlitterære bøger, antikviteter, interiører og malerier, for eksempel Jens Søndergaard og

Niels Bjerre. Der var demonstration af brygning, vævning, karvsnitning og meget andet, og der blev endelig danset folkedans, vist gymnastik fra århundredskiftet og fremført et kulturhistorisk optrin.

Foreningerne bag den vellykkede udstilling var Lemvigegnens husholdningsforeninger og hovedkreds, det vil sige ungdoms- og gymnastikforeninger. De to organisationer har lavet et dygtigt arrangement, og deres medlemmer er strømmet til.

Det sker, at historiske foreninger beklager sig over, at de har for ringe tilslutning i befolkningen. Måske skulle man for eksempel søge kontakt med foreninger, man ellers ikke plejer at have forbindelse med. Det er åbenbart muligt at finde fælles interesser, og dermed kan man få nye kredse i tale. Men stivner man i vanetænkning, er der kun tilbagegang at vente.

Og til skeptikerne til slut dette: udstillingen i Limfjordshallen kostede 10.000 kr. i leje, forsikring og reklame, men den havde en entréindtægt på ca. 15.000 kr.

Knud Prange